

ՄԱՐԿՈՍ

Եղբայր իմ, թէ քեզ ճնշում են հոգսեր
 Եւ հոգոյդ տիրում՝ մըրիկ տըրտութեան,
 Եւ դառն կարօտ ու եռոմ իղծեր
 Կըծքիդ տակ՝ ծփում սեւ աշեաց նման.
 Եւ թէ մենաւոր՝ լռիկ անկիւնում
 Շուրջդ է խաւար. դու ինչպէս լալկան
 Միշտ անսխիթար արցունք ես քամում.
 Ողջում մանկութիւն եւ զիրկ մայրական:

Կամ մշմարտութեան համար հալածուած
 Սիրտդ վշտալի ու միտքդ վարան,
 Մէջ ես որոնում, լինել սփոփուած,
 Կարդա՛ւ ամեն ժամ նուրբ Աւետարան.

ԱՅԾԵՈՒՆԻ

